

Kitab Yoel lan Gréja Masehi Advent Dina Kaping Pitu Laodikia - Nomer Lima

Nganti Pira Suwené? Meterai Kang Kalima Nalika Panjenengané mbukak meterai kang kalima, aku weruh ing sangisoring mesbèh jiwa-jiwané wong-wong kang padha dipatèni marga saka pangandikané Allah lan marga saka paseksèn kang dicekelé. Wong-wong mau padha sesambat kalawan swara sora, pangucapé, “Dhuh Gusti, Panjenengan kang suci lan leres, nganti pira suwené anggon-Mu nundha anggèn-Mu ngadili lan males getih kawula dhumateng wong-wong kang manggon ana ing bumi?” Lan saben wong diparingi jubah putih; sarta didhawuhi supaya padha ngaso sawatara mangsa manèh, nganti cacache para mitra-kawula lan para saduluré, kang bakal dipatèni kaya wong-wong mau, wis kacukupan. (Wahyu 6:9–11) Kabèh papat meterai sadurungé iki wis kawujud. Saiki kita manggon ing wektu meterai kang kalima. Wong-wong kang mati syahid kang padha sesambat ing sangisoring mesbèh nglambangaké sawijining golongan wong-wong Kristen sejati, setya, kang urip wiwit taun 1500 nganti tekan wektu pungkasan. Wong-wong iki dipatèni, ora marga saka anggoné nglanggar angger-anggering pamaréntah, nanging marga saka kasetyané marang “pangandikané Allah, lan marga saka paseksèn kang dicekelé.” Kéwan kuwi, kang nglambangaké kakuwasan-kakuwasan pamaréntahan bumi, “diparingi idin perang nglawan para suci lan ngalahaké wong-wong mau.” Nanging meterai kang kalima nuduhaké yèn para suci iki bakal diparingi urip sawise mati syahid. Delengen Wahyu 13:7; Roma 8:36–39. Nanging kapan, persisé, meterai kang kalima diwiti? Delengen kadadéan-kadadéan sajarah iki: Miturut London Mirror, nengen atus yuta wong dipatèni marga saka iman Protestané déning Gréja Katulik Roma. “Lima puluh yuta wong dipatèni marga saka ora gelem nurut marang piwulang-piwulang Katulik Roma.” “Ing Walanda piyambak, Adipati Alva gumunggung yèn sajroning sawetara taun dhèwèké wis mrentah supaya 36.000 wong dipatèni déning tukang penggal.” “Ing wektu pitung taun sangisoré papréntahan Maria [sang getihen] ing Inggris, kira-kira 4.000 wong tiwas marga saka iman.” — John L. Shuler, *The Revelation of Jesus Christ*, p. 98. “Wiwit awal taun 1500-an tekan kira-kira tengah abad kaping 18, yèn iku isih dibilang penganiayaan, iku wis banget mudhun, dibandingaké karo penganiayaan kang asring banget lan nggegirisi sadurungé marang para wong pracaya.” — Roy Allan Anderson, *Unfolding the Revelation*, p. 78. Sajroning wektu iki padha kedadéan Reformasi Protestan, sawijining gerakan sing

marakaké bebener-bebener gedhé tumrap atiné para pria lan wanita. Nanging para reformator mau dudu wong sing sampurna, sarta padha “ora gelem nyedhaki semboyan reformasi kuwi sacara purna. Sanadyan padha ngormati Alkitab minangka sumber agama lan ukuraning pracaya kang mung siji, mayoritas isih nyekeli akidah palsu manawa gréja lan nagara kudu nyawiji. ... Piwulang iki nuwuhaké penganiayaan tumrap wong-wong kang pracayané ora cocog karo akidah resmi. ... Atusan éwonan para suci sing setya dipatèni déning gréja-gréja Protestan.” — *The Great Controversy*, p. 291. Yèn para reformator “bisa nyumurupi, kaya sing dideleng Luther, saben bab kaagunganing watak Allah, mesthi padha mbuwang kabèh kaluputan sing diwarisaké saka Roma. Nanging kathah sing ora gelem maju ngluwihi apa sing digayuh déning para wong tuwa. Senadyan nyuwil saka panguwasa paus, saka pracaya lan upacara-upacara Roma, para reformator lan para turunané durung ninggal sakabehé kasalahan-kasalahan Roma. ... Mula wong-wong mau nerusaké panindhesan lan panguwasa-panguwasa sempit kang wis suwé marak ing Kristen. Ing abad kaping 17, atusan éwonan pendhéta padha dibuwang saka jabatane. Saben wong, kajaba sing manut marang tata cara, upacara, lan adat-istiadat sing ditemtokaké déning gréja, dilarang mèlu kumpulan para wong mursid.” — *Ibid.*, p. 252. Tumrap para wong Kristen sejati, setya, titik baliké dumadi kira-kira taun 1755, nalika “penganiayaan mau padha rampung” (*The Great Controversy*, p. 306), “daya paksa gréja [wiwit] remuk meh sakabehé” (*Ibid.*, p. 291), lan “kebébasan agama [wiwit] digayuh” (*The Story of Redemption*, p. 330). Nalika tekan wektu iki, para wong Kristen sejati, kang urip antara taun 1500 lan 1755, wis dipatèni marga saka Kristus, marga saka pangandikané Allah lan paseksèné. Nanging Wahyu 6:11 ngandharaké yèn “mitra-kawula” lan “para saduluré” isih bakal dipatèni. Iki tegesé para wong Kristen sejati bakal dipatèni kaya para reformator sing setya sadurungé. Satemené, penganiayaan wis saya mundhak tumrap para wong Kristen sejati wiwit taun 1755. Kaping pisanan, para wong pracaya sing setya dipatèni déning para sedulur agama sing mblenjani utawa para penguasa sipil. Banjur, sajroning Perang Donya I lan II, para pengikut Kristus sing sejati dipatèni déning kakuwasan-kakuwasan pamaréntahan bumi. Nanging Wahyu 6:11 malah ngrujuk marang sawijining penganiayaan ing mangsa ngarep tumrap para wong pracaya sing setya—sawijining penganiayaan jagad kabèh sing tanpa tandhing. Ayat iki ngandharaké yèn “mitra-kawula” lan “para saduluré” bakal “dipatèni kaya wong-wong mau.” Tembung “kaya” kuwi penting. Iki nuduhaké yèn para wong suci ing akhir jaman bakal dipatèni

kanthi cara sing padha kaya para wong suci sadurungé. Lalu kepiyé para wong suci sadurungé dipatèni? Wong-wong mau dipatèni marga saka “pangandikané Allah, lan marga saka paseksèn kang dicekelé.” Tegesé, para wong suci pungkasan iki ya bakal dipatèni marga saka “pangandikané Allah, lan marga saka paseksèn kang dicekelé.” Mulané, para wong suci akhir jaman bakal dipatèni marga saka alesan sing padha kaya para reformator. Nanging para wong suci akhir jaman ora kaya para reformator, amarga wong-wong iki “manut marang dhawuh-dhawuhé Allah lan iman marang Gusti Yésus.” Wahyu 14:12. Ora kaya para reformator, para wong suci pungkasan iki bakal “ngumandhangaké piala Babil” (Wahyu 18:2), “mbabar dosa-dosané” (ayat 4), “nggolèkaké piwulang-piwulang palsu” lan “ngelingaké bab pangadilané Allah kang bakal teka.” Delengen *The Great Controversy*, p. 606. Wong-wong iki ya bakal “mbikak apa sing didhelikaké [ing dina Minggu] ing sangisoré jubah pengabdian marang Kristus.” — *Ibid.*, p. 592. Wiwit para reformator ora mratélakaké “piwulang palsu” gréja, ora “mbabar dosa-dosané,” utawa ora “mbikak” apa sing didhelikaké sangisoré jubah pengabdian marang Kristus, mula para wong mursid pungkasan bakal dipatèni marga saka alesan-alasan tambahan. Babagan “pangandikané Allah lan paseksèn” bakal njalari para wong suci iki dipatèni “kaya” para reformator, nanging para wong suci iki uga bakal dipatèni marga saka anggoné nglawan ibadah Minggu lan mratélakaké dosa-dosané “Babil.” Kita bakal nliti bab iki luwih jero nalika sinau bab “réaksi” Satan marang pangadilané Allah ing Wahyu 8–9. Wong-wong mursid pungkasan bakal dipatèni marga saka “pangandikané Allah lan paseksèn” lan marga saka “angger-anggering Allah lan iman marang Gusti Yésus.” Panjenengané ngandika, “Bila bakal ana paksa sengsara kang gedhé, kayadéné kang durung tau ana wiwit wiwitaning jagad tekan saiki, lan iya ora bakal ana manèh. Lan manawa dina-dina iku ora dicekakaké, ora ana wong siji waé kang bakal slamet.” Matius 24:21–22. Pangandikan iki cetha banget. Kabeh para wong Kristen sejati, setya, sing urip ing pungkasaning jagad, bakal dipatèni. “Ora ana wong siji waé” sing bakal slamet. Ora ana siji waé. Amarga “mitra-kawula” lan “para saduluré” bakal “dipatèni kaya wong-wong mau,” Wahyu 6:11 nuduhaké yèn meterai kang kalima durung rampung. Tembung “kaya” kuwi nyambungaké para wong suci pungkasan karo para reformator sadurungé. Mulané, meterai kang kalima diwiwiti watara taun 1500 lan terus lumaku nganti wektu pungkasan. Mung sawisé kabèh para wong suci pungkasan dipatèni, pungkasané bakal ana sawatara golongan wong pracaya sing selamat. Kepiyé carané? Matius 24:21–22 lan Wahyu 6:11 ngandharaké

yèn panguwasa-panguwasa ing bumi bakal mutusaké arep “matèni” kabèh para wong suci. Nanging Wahyu 13:3 ngandharaké yèn sirah kéwan sing kena tatu kang agawe mati mau “waras.” Lan Wahyu 13:12 ngandharaké yèn “bumi lan para pedunungé” bakal nyembah marang kéwan iku. Mulané, nalika para panguwasa ing bumi nemtokaké arep “matèni” wong-wong mursid kabèh, para wong suci iki bakal kabur saka panguwasa-panguwasa sing nindhes mau lan “urip” sawisé iku. Nanging sabanjuré para panguwasa pamaréntahan bumi bakal “waras” saka tatué lan nguwasani “bumi lan para pedunungé” maneh. Nalika iku para panguwasa ing bumi bakal ngrampungaké apa sing wis dadi niyaté wiwit wiwitan: “matèni” para wong suci kabèh. Nanging sajeroning “matènèni” para wong suci pungkasan iki, para panguwasa ing bumi bakal tanpa sengaja nyiptakaké salah siji pratandha pungkasan tumrap tekane Kristus kang kaping pindho—“siksa gedhé” sing “ora ana wong siji waé” sing bisa slamet saka iku. Mulané, meterai kang kalima diwiwiti watara taun 1500 lan isih terus nganti tekan pungkasaning jagad. Sakdurungé para wong mursid pungkasan dipatèni, para wong Kristen sejati sing pungkasan bakal “slamet” sawatara wektu saka niat panguwasa-panguwasa ing bumi sing arep “matèni” wong-wong kuwi, banjur bakal “urip” supaya “dipatèni” nalika panguwasa-panguwasa mau “waras.” Satemené, para wong suci bakal “urip” sadurungé “dipatèni,” amarga kedadéan-kedadéan kang diterangaké ing meterai kang kalima bakal langsung nggawa marang meterai kang kaping nem, ing ngendi kabèh wong mursid bakal “ngadeg” urip ana ing ngarsané Gusti nalika Panjenengané rawuh ing slawangé. Delengen Wahyu 6:17. Iki bakal dipratélakaké luwih jangkep ing bab-bab salajengé.

Jeff Pippenger

2025-12-07

Nalika “pepadhang kanggo mangsa iku diparingaké,” pepadhang iku salah siji “ditampa” utawa “ditolak.” Pamisahan sing kalakon nalika pepadhang iku diparingaké iku minangka pakaryané Injil langgeng, kang nyakup ora mung panyegelan umaté Gusti Allah, nanging uga pamisahan antarané gandum lan suket awon. Proses pangujian lan pamisahan pungkasan wiwit ing 9/11, nalika pitakon profetik takon, “suwéné pira?” lan wangsulan profetiké yaiku, “nganti angger-angger dina Minggu.” Sebutan pungkasan tumrap pralambang “suwéné pira” kapanggih ana ing segel kaping lima ing kitab Wahyu.

Lan nalika Panjenengané sampun mbikak segel ingkang kaping gangsal, aku nyumurupi ing ngandhap misbyah jiwani pun para tiyang ingkang sampun kapatèni awit saking pangandikanipun Allah lan awit saking paseksèn ingkang dipunugemi déning para tiyang mau; lan para jiwa mau sesambat kalawan swanten ingkang sora,

pangandikanipun: Ngantos pundi dangu malih, dhuh Gusti, ingkang suci lan leres, Paduka dereng ngukumi lan males getih kawula dhateng tiyang-tiyang ingkang manggen ing bumi?

Lan marang saben wong saka wong-wong mau diparingi jubah putih; lan marang wong-wong mau kapangandikakaké, supaya padha ngaso dhisik sawatara mangsa manèh, nganti para kancanipun ing pangabekti uga para saduluripun, kang bakal dipatèni kaya wong-wong mau, wis kacumponan cacahé. Wahyu 6:9–11.

Ilham nempatake wangsulan tumrap pitakonan “nganti pira suwéné” kang ditakokaké déning “nyawané wong-wong sing wis dipatèni” ana ing mangsa ngarep, nalika golongan kapindho para martir kapausan wis kabentuk. Iku diwiwiti nalika angger-angger dina Minggu, lan marga saka iku Sister White netepaké Wahyu pasal wolulas minangka kasampurnané golongan kapindho para martir. Ana loro “swara” ing limang ayat kapisan; swara kapisan nandhani 9/11, lan swara kapindho nimbali para priya lan wanita metu saka Babil ing wektu angger-angger dina Minggu. Sister White netepaké pralambang “nganti pira suwéné” ing segel kalima bebarengan karo limang ayat kapisan saka Wahyu wolulas kanggo nggambarake 9/11 nganti tekan angger-angger dina Minggu. Pusaté dudu marang pamisahan lan panyegelan umaté Gusti Allah, nanging marang pangadilan tumrap kapausan amarga matèni para martir ing sajarah jaman kapungkur lan para martir sajroning krisis angger-angger dina Minggu kang mbentuk golongan kapindho para martir kapausan.

“Nalika segel kaping lima kabukak, Yohanes Sang Panerang ing sajroning wahyu mirsa ing sangisoring mesbèh pasamuwan wong-wong kang wus dipatèni marga saka Sabdaning Allah lan paseksèné Gusti Yesus Kristus. Sawisé iku banjur kadadosan pemandhangan-pemandhangan kang kaandharaké ing Wahyu pasal wolulas, nalika wong-wong kang setya lan temen katimbangan metu saka Babul. [Wahyu 18:1–5, dipunpetik.]” Manuscript Releases, jilid 20, 14.

Ing wacana liyane nalika dhèwèké mènèhi tetenger para martir saka segel kalima lan golongan martir kapindho ing tembé mburi sing kawangun sajroning krisis angger-angger Minggu, dhèwèké ngandika yèn pemandhangan-pemandhangan iku “bakal dumadi ing satunggaling mangsa wektu ing tembé mburi.” Loro swara ing Wahyu wolulas makili “mangsa wektu ing tembé mburi” iku. Swara kapisan ing wiwitan nalika 9/11 lan swara kapindho nalika angger-angger Minggu.

“Lan nalika Panjenengane wus mbikak meterai kang kaping lima, aku weruh ana ing sangisoring mesbah nyawa-nyawané wong-wong kang dipatèni marga saka pangandikané Gusti Allah lan marga saka paseksèn kang dicekel déning wong-wong mau: lan wong-wong mau padha sesambat kanthi swara sora, pangucapé, Nganti kapan, dhuh Pangéran, Kang Suci lan leres, Paduka durung ngadili lan males getih kawula marang wong-wong kang manggon ana ing bumi? Lan saben wong saka antara wong-wong mau diparingi jubah putih [Wong-wong mau dinyatakake resik lan suci]; lan marang wong-wong mau kapangandikakaké, supaya wong-wong mau ngaso dhisik satunggal mangsa sethithik manèh, nganti kanca-kanca abiding wong-wong mau lan

para saduluré uga, kang bakal dipatèni kaya wong-wong mau, wis kacukupan' [Wahyu 6:9-11]. Ing kéné katampilaké marang Yokanan pemandhangan-pemandhangan kang dudu kasunyatan ing wekdal iku, nanging bab-bab kang bakal kelakon ana ing satunggaling mangsa ing tembé.”

“Wahyu 8:1-4 dipunpetik.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Suster White nggayutaké kasampurnaning pambentukan golongan martir kapindho karo mangsa ngarep, lan ing pethikan liyané piyambakipun nyebut Wahyu 18:1-5, ingkang mratélakaké swara siji ing telung ayat kapisan lan swara liyané ing ayat kaping papat lan kaping lima. Swara kapisan nandhani 9/11 nalika gedhong-gedhong ageng ing New York ambruk, lan swara kapindho iku hukum Minggu nalika pepanthaning Allah ingkang sanès katimbangan metu saka Babilon. Ing pethikan kapindho piyambakipun ngarujuk marang Wahyu pasal wolu lan papat ayat kapisan, ingkang mratélakaké kabukakipun meterai kapitu, nalika areng-areng saka mesbèh kacemplungaké menyang bumi, ingkang selaras karo Pentakosta, nalika geni tumurun saka swarga lan madhangi para murid, kados déné rolas watu kagunganipun Élia dipadhangi, lan kados ingkang kaambaraken déning ilat-ilat geni ing dhateng para murid.

Nganti Suwene? Zakharia lan Yohanes

Suwene apa minangka pralambang kenabian tumrap mangsa wektu wiwit saka 9/11 nganti tekan angger-angger Minggu, kang wis dipratandhakaké ana ing carita Gunung Karmel, sajarah para Millerit wiwit taun 1840 nganti 1844, sajarah Musa wiwit wewelak kaping wolu nganti kaping sepuluh, paseksiné para martir saka meterai kaping lima, lan ana ing Zakharia pitakon iki kaaturaké, “suwene apa” nganti Gusti Allah maringi sih-rahmat marang Yerusalem kang wis ana ing Babilon sajrone pitung puluh taun.

Mulané malaékat Pangéran mangsuli lan ngandika, “Dhuh Pangéraning sarwa kawula, nganti kapan Paduka boten nresnani Yerusalem lan kutha-kutha ing Yehuda, kang wus Paduka muringi sajroning pitung puluh taun punika?”

Lan Pangéran mangsuli malaékat kang guneman karo aku nganggo tembung-tembung kang becik lan tembung-tembung panglipur.

Mulané malaékat kang rembugan karo aku ngandika marang aku, “Swarakna, pangandikané mengkéné: Pangéran sarwa dumadi ngandika mangkéné: Aku cemburu banget marang Yérusalèm lan marang Sion kanthi rasa cemburu kang gedhé. Lan Aku banget nesu marang bangsa-bangsa kaping kang urip tentrem; awit Aku namung nesu sethithik, nanging wong-wong mau malah nambah kasangsarané. Mulané mangkéné pangandikané Pangéran: Aku wus bali menyang Yérusalèm kanthi sih-rahmat; padaleman-Ku bakal kabangun ana ing kono, mangkono pangandikané Pangéran sarwa dumadi, lan tali ukur bakal diulur ana ing Yérusalèm. Swarako maneh, pangandikané mengkéné: Pangéran sarwa dumadi ngandika mangkéné: Kutha-kutha-Ku marga saka kamakmuran isih bakal sumebar; lan Pangéran isih bakal nglipur Sion, lan isih bakal milih Yérusalèm.” Zakharia 1:12-17.

Suster White kanthi langsung nyelarasaké “pitung puluh taun” ing Zakharia, nalika Israel kuna harfiah dadi ing pangawulan Babil harfiah, karo sewu rong atus sawidak taun wiwit taun 538 nganti 1798, nalika Israel rohani (wong-wong Kristen) dadi ing pangawulan Babil rohani (Katulik Roma).

“Pasamuwané Allah ing bumi temenan padha ana ing panangkaran sajroning mangsa dawa panganiaya tanpa kendhat iki, padha kaya anake Israèl kang katahan dadi tawanan ing Babilon sajroning mangsa pambuwangan.” Prophets and Kings, 714.

Ing taun 1798, ing pungkasaning rolas atus nem puluh taun, pesen kang kapisan saka telung pesen sing dipralambangaké minangka para malaékat ing Wahyu patbelas rawuh. Pesen kang kapindho rawuh ing tanggal 19 April 1844, lan kang katelu ing tanggal 22 Oktober 1844. Sajarah kang dilambangaké déning pitakon, “suwéné pira,” iku wiwit saka 9/11 nganti tekan undhang-undhang Minggu, lan mangsa wektu iku dipatipèkaké ing wiwitaning Adventisme sajroning gerakan Millerit, saka 11 Agustus 1840 nganti tekan 22 Oktober 1844. Mangsa iku kagambar kanthi pralambang déning Yokanan Sang Panerat Wahyu ing bab sepuluh, nalika Yokanan mangan kitab cilik kang legi ana ing cangkeme, nanging banjur dadi pait ing wetengé.

Lan swara kang dakrungu saka swarga mau ngandika marang aku maneh, mangkene: Lungaa, jupuken kitab cilik kang kabukak ana ing astaning malaékat kang ngadeg ana ing sadhuwuring segara lan ing sadhuwuring bumi. Tumuli aku marani malaékat mau lan matur marang panjenengané: Kawula nyuwun kitab cilik punika. Lan panjenengané ngandika marang aku: Jupuken, lan panganen nganti entèk; iku bakal ndadèkaké wetengmu pait, nanging ana ing cangkemmu bakal legi kaya madu. Banjur kitab cilik mau dakjupuk saka astaning malaékat mau lan dakpangan nganti entèk; lan ana ing cangkemku legi kaya madu; nanging sawisé dakpangan, wetengku dadi pait.

Lan dhèwèké ngandika marang aku, “Kowé kudu medhar wangsit manèh ana ing ngarepé akèh bangsa, lan para umat, lan basa-basa, lan para ratu.” Wahyu 10:8–11.

Sajarah kang dipratelakake déning Yohanes iku dilambangaké déning kitab kang dipangan, awit tumindak mangan iku nglambangaké para Millerit nalika padha mangertèni piwulang mau lan pengalamané sajroning martakaké piwulang iku. Mulané, nalika Yohanes sawisé sajarah iku dipratelakaké banjur langsung dipangandikani yèn dhèwèké kudu medhar wangsit maneh, medhar wangsit kang lagi ditegesi iku yaiku sajarah taun 1840 nganti 1844. Yohanes dipangandikani yèn sajarah Millerit wiwit taun 1840 nganti 1844 diulang manèh ing sajarah pungkasan Adventisme. Sanalika sawisé Yohanes dipangandikani yèn dhèwèké kudu medhar wangsit maneh, dhèwèké uga dipangandikani supaya ngukur Padaleman Suci.

Lan kaparingake marang aku sawijining galah kang kaya teken; lan malaékat iku ngadeg, ngandika: Tangia, lan ukuren Padalemané Allah, lan mesbèh, lan wong-wong kang padha nyembah ana ing kono. Nanging plataran kang ana ing sanjabané Padalemané iku tinggalen, lan aja kok ukur; awit iku wis kaparingake marang para bangsa liya: lan kutha suci bakal padha diidak-idak sajrone patang puluh loro sasi. Wahyu 11:1, 2.

Pakaryan sing dipasrahake marang Adventisme sawisé tanggal 22 Oktober 1844 digambarake déning Yohanes minangka ngukur utawa mbangun Pedalemané Allah, cocog karo prasetyaning kang kaandharake ing Zakharia manawa “sawijining tali ukur bakal diulur manèh marang Yerusalem”—awit Pangéran bakal “milih Yerusalem manèh.” Sajarah sing digambarake ing wiwitan Adventisme lumantar gerakan Filadelfia saka Adventisme Millerit kaulang maneh ing pungkasan Adventisme lumantar gerakan Filadelfia saka satus patang puluh papat èwu. Ing kuciwa gedhé tanggal 22 Oktober 1844, wiwit sawijining mangsa wektu, sing digambarake minangka “dina-dina swarané malaékat kapitu.”

Nanging ing dina-dina swaraning malaékat kapitu, nalika panjenengané wiwit muni, wewadi Allah bakal kasampurnakaké, kaya kang wus dipratélakaké déning Panjenengané marang para abdiné, yaiku para nabi. Wahyu 10:7.

Pawarta iku manis tumrap para Millerit nalika wangsit wektu Islam babagan bilai kapindho kaleksanan pas kaya kang wus dipredhiksi dening para Millerit sadurunge tanggal 11 Agustus 1840. Pawarta iku malih dadi pait ing weteng nalika kacekewan gedhé tanggal 22 Oktober 1844. Sanalika Yokanan rampung nggambarake sajarah taun 1840 nganti 1844, dhèwèké diparingi pawartos manawa dhèwèké kudu nindakaké bab kang padha mau (medhar wangsit) manèh. Banjur dhèwèké didhawuhi ngukur Yérusalèm, lan nalika dhèwèké nindakaké iku, dhèwèké lagi nyelarasaké awaké karo wangsité Zakharia bab Pangéran milih Yérusalèm. Wiwit tanggal 22 Oktober 1844 lan sapituruté, sajarah kenabian digambarake minangka “dina-dinaning swara malaékat kapitu.” “Dina-dina” pawarta (swara) malaékat kapitu (bilai katelu) iku makili sawatara mangsa nalika kaallahané Kristus bakal kagandhèng kanthi langgeng karo kamanungsané wong-wong kang bakal dadi satus patang puluh papat éwu. Pakaryan iku katundha déning pambrontakan taun 1863, lan ing 9/11 swaraning malaékat kapitu (bilai katelu) wiwit muni manèh.

Ing sajarah kang suci, Pangéran milih Yérusalèm kanggo nempataké asmané ana ing kana, lan “asmane” iku wataké Panjenengané. Yérusalèm lan Sion kasebut déning Zakharia nalika dhèwèké ngandika, “Aku cemburu tumrap Yérusalèm lan tumrap Sion kalawan cemburu kang gedhé,” lan sawisé iku, “Pangéran isih bakal nglipur Sion, lan isih bakal milih Yérusalèm.” Sion dilipur nalika nampani Roh Suci, yaiku “Sang Panglipur.” Panglipuré Roh Suci wiwit ing 9/11 selaras karo Kristus ngembus marang para murid sawisé Panjenengané tumurun saka pasrawungan karo Sang Rama sawisé wunguné saka séda. Kawujudan Roh Suci saya tambah gedhé banget ing Pentakosta. Mangsa iku diwiwiti kanthi pisungsung woh kawitan kang diuripaké menèh, lan dipungkasi kanthi pisungsung woh kawitan ing Pentakosta, nalika saklumahing jagad banjur krungu pawarta iku.

Sageda padha nglipur, sageda padha nglipur umat-Ku, mangkono pangandikane Allahmu. Padha gunemanen kanthi nglipur marang Yerusalem, lan sorakna marang dheweke, manawa wektu perjuangane wus katindakake, manawa kaluputane wus diapura: awit dheweke wus nampani saka astane Pangeran tikel pindho kanggo sakehing dosane. Yesaya 41:1, 2.

Satus patang puluh papat ewu iku disegel nalika “durakané diparingi pangapura.” Iki kalakon pas sadurungé undhang-undhang Minggu, nalika wong-wong mau kaunggahaké dadi pisungsung woh kawitan Pentakosta, bareng nampani pencurahan Roh Suci tanpa ukuran, kaya para murid kang dilambangaké déning Pentakosta. Panyipratan udan kang diwiwiti nalika 9/11 dadi pencurahan kang kebak nalika undhang-undhang Minggu. Ing sajarah iku, pisungsung woh kawitan saka 9/11 tumeka marang pisungsung woh kawitan nalika undhang-undhang Minggu, nalika satus patang puluh papat ewu disegel lan disawisaké minangka pisungsung kanggo kaunggahaké dadi panji wiwit undhang-undhang Minggu nganti pungkasaning mangsa sih-rahmat. Sajarah iku dilambangaké déning telung ayat kapisan saka Wahyu wolulas, kang ngumumaké rubuhipun Babul, yaiku pralambang Kitab Suci kang makili sawijining ‘pelipetan pindho.’

Lan sawisé samubarang iki aku weruh malaékat liyané mudhun saka swarga, kagungan panguwasa gedhé; lan bumi dadi pepadhang marga saka kamulyané. Lan dhèwèké nguwuh kanthi rosa nganggo swara banter, mangkéné: Babul gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi padunungan dhemit-dhemit, lan pakunjaraning saben roh najis, lan kurunganing saben manuk najis lan sengit. Awit sakehing bangsa wis ngombé anggur bebenduning laku jina-né, lan para ratu ing bumi wis padha laku jina karo dhèwèké, lan para sudagar ing bumi wis dadi sugih marga saka lubèring kasugihaning kanikmatané. Wahyu 18:1–3.

Ing salumahing Kitab Suci, panggandhenganing ukara utawa tembung kaping pindho nggambarake kasampurnaning kaleksanané rubuhipun Babilon ing jaman wekasan. Punika dados tengeripun Sang Alfa lan Omega, ingkang tansah njlentrehake wekasaning satunggal prakara lumantar wiwitaning prakara punika. Kalih rubuhipun Babilon dipralambangake déning Nimrod lan Belsyazar. Nimrod punika wiwitanipun Babilon, nalika taksih namung Babel. Rubuhipun Nimrod nggambarake rubuhipun Belsyazar, lan pawartosipun malaékat kaping kalih saha malaékat ing Wahyu wolulas punika bilih rubuhipun Nimrod ing wiwitanipun Babilon nggambarake rubuhipun Belsyazar ing wekasanipun, awit Sang Alfa lan Omega tansah njlentrehake wekasaning satunggal prakara lumantar wiwitaning prakara punika.

Menarané Nimrod diruntuhaké minangka pralambang kejatuhané, lan dhèwèké mratipakké ambruké Menara Kembar ing 9/11. Kejatuhané Belsyazar ditandhani déning tulisan ing témbok, sing nandhani pungkasaning pamaréntahan Babil sajrone pitung puluh taun minangka karajan kapisan ing wangsit Kitab Suci, lan kanthi mangkono mratipakké kejatuhané Amerika Sarékat ing pungkasaning “pitung puluh taun, miturut dina-dinané siji ratu” kang simbolis ing Yesaya rong puluh telu, sing makili sajarahé Amerika Sarékat wiwit taun 1798 nganti tumeka marang hukum Minggu. Tulisané Belsyazar ing témbok iku makili wektu nalika témbok pamisahan antarané gréja lan nagara ambruk ing wektu hukum Minggu, yaiku titik pas nalika karajan kaping enem ing wangsit Kitab Suci rampung, kaya dene Belsyazar dipatèni ing wengi iku uga. Tulisan tangan ing témbok iku yaiku hukum kang katulis sing nggulingaké témbok pamisahan antarané gréja lan nagara ing Konstitusi.

“Sejarah” kang diwakili wiwit saka 9/11 nganti tumeka angger-angger dina Minggu lan sawisé iku nganti pungkasaning mangsa sih-rahmat tumrap manungsa sarta pitu pageblug pungkasan, iku sawijining jaman sajarah kang dilambangaké ana ing Sabdaning Allah lumantar penggandhaning ukara utawa tembung. Ing jaman iku Roh Suci kawutahaké, diwiwiti kanthi panyarèk sethithik wiwit saka 9/11 nganti tumeka angger-angger dina Minggu lan sawisé iku kanthi kawutahan kang kebak. Roh Suci wis dilambangaké déning Kristus minangka “Panglipur” kang, nalika Panjenengané rawuh, bakal nduduhaké sakehing prakara marang umaté Allah.

Nanging Sang Panglipur, yaiku Roh Suci, kang bakal diutus dening Sang Rama ana ing jeneng-Ku, Panjenengane bakal mulang marang kowe samubarang kabeh, lan ngélingaké kowe marang samubarang kabeh, apa waé kang wis Dakwedharaké marang kowe. Yohanes 14:26.

Roh Suci dipralambangaké marang satus patang puluh papat éwu lumantar “lenga emas,” kang uga yaiku “udan,” lan uga yaiku “Sang Panglipur.” Nalika dipratélakaké minangka “Sang Panglipur,” Roh Suci lagi mènèhi pratandha sawijining panyingkapan mirunggan saka Roh Suci.

Umaté Gusti tansah kagungan Roh Suci manèh nalika wong-wong mau wis nyekapi sarat-sarat Injil, nanging ing wekdal-wekdal kabangunan suci sejati, “kados ing taun-taun rumiyin,” nalika wonten pepanggihan khusus saking Roh Suci tumrap badan korporat, Roh Suci dipunwedharaken dados Sang Panglipur. Inggang langkung wigati, badan korporat punika nampi panggugahing pangéling-éling déning Sang Panglipur nalika Panjenengané “nggawa sakehing prakawis marang pangéling-élingé.” Punika netepaken bilih tiyang-tiyang ingkang melu ing pepanggihan punika kagungan pengalaman ingkang sejati, awit Roh Suci piyambak melu ing pakaryaning budi lan pikiranipun, awit Panjenengané maringi pangaribawa dhateng prosès mikir nalika Panjenengané nggawa “sakehing prakawis marang pangéling-élingmu.”

Memori manungsa sesarengan karo unsur-unsur liyané, kayata pangadilan, kapinteran, nalar, lan nurani, mbentuk sipat luhur manungsa, sing déning rasul Paulus sinebut “pikiran.” Sipat luhur iku bisa dadi pikiran kadagingan utawa pikirané Kristus.

Amarga pikiran kadagingan iku memungsuhan marang Gusti Allah; sabab pikiran iku ora tundhuk marang angger-anggering Allah, malah pancèn ora bisa. Rum 8:7.

Awit sapa ta kang wus wanuh marang pikirané Gusti, nganti bisa mulang Panjenengané? Nanging kita nduwèni pikirané Kristus. 1 Korinta 2:16.

Kodrat sing luwih asor, utawa daging, kawangun saka sistem saraf, emosi, lan hormonal sing gegandhengan karo pancaindriya, kang dadi “dalan-dalaning jiwa.” Kodrat sing luwih luhur dirancang kanggo mrentah marang kodrat sing luwih asor, lan mulane digambarake minangka benteng; lan benteng iku terus-terusan diserang déning pancaindriya (kodrat sing luwih asor), lan serangan-serangan mau ditindakake marang benteng liwat dalan-dalan sing

nuju mlebu menyang benteng. Ing sajroning benteng kodrat sing luwih luhur ana sawijining pusat komando, utawa apa sing déning Sister White sinebut sitadhel. Sitadhel iku yaiku Papan Maha Suci ing pasucèn, kang kapérang dadi rong pérangan dhasar. Plataran iku yaiku daging, utawa kodrat sing luwih asor, lan kanggo mlebu menyang plataran utawa uga kanggo mindhahaké getih menyang Papan Suci, dibutuhake lumebu liwat sawijining gorden utawa kudhung. Plataran iku diwatesi ing loro pucuke déning kudhung-kudhung.

lumantar dalan anyar lan dalan kang urip, kang wis Panjenengané sucèkaké kanggo kita, lumantar tabir, yaiku sarirané piyambak. Ibrani 10:20.

Papan suci kapérang dadi rong pérangan; pelataran lan papan suci. Papan suci iku banjur kapérang manèh dadi rong pérangan, kaya kodrat sing luwih luhur. Kodrat sing luwih luhur iku kapérang dadi rong wewengkon. Salah siji saka wewengkon mau dilambangaké minangka Papan Suci, lan sijiné minangka Papan Mahasuci. Papan Suci nglambangaké kagiyatan pikiran sing perlu supaya manungsa bisa lumaku, nanging Papan Mahasuci iku wewengkon panggonané Gusti Allah lan manungsa pepanggihan. Papan Mahasuci iku ruangé dhamparé Gusti Allah, lan wong-wong sing wis diowahi lungguh ana ing papan-papan swarga bebarengan karo Kristus.

Lan Panjenengané wus ngunggahaké kita bebarengan, sarta nduduhaké kita lungguh bebarengan ana ing papan-papan swarga ana ing Kristus Yésus. Efesus 2:6.

Ayat punika kapendhet saking satunggaling pérangan wacana ing pundi sawetawis ayat sadèrèngipun, nanging temenan taksih wonten ing alur pamanggih ingkang sami, Gusti Yésus lenggah wonten ing papan-papan swarga, kados mekaten ugi umat kagunganipun.

Kang katindakaké ana ing Kristus, nalika Panjenengané wunguaké Panjenengané saka ing antarané wong mati, lan nglenggahaké Panjenengané ana ing tengené dhéwé ing papan-papan kaswargan. Efesus 1:20.

Kristus lan umaté lenggah bebarengan ana ing Papan Mahasuci. Kristus wus kawungokaké saka ing pati, banjur lenggah ana ing papan-papan swarga, lan umaté padha kawungokaké munggah sarta dilungguhake ana ing kamar dhampar ing Papan Mahasuci. Paulus nerangaké yèn wong-wong kang diunggahaké ana ing ayat kaping enem iku wis kawungokaké saka dosa ana ing ayat sadurungé.

Sanadyan nalika kita mati ana ing dosa, Panjenengané wus nguripaké kita bebarengan karo Kristus, (awit saka sih-rahmat kowé padha kawilujengaké), lan wus ngwungokaké kita bebarengan, sarta ndadèkaké kita padha lungguh bebarengan ana ing papan-papan kaswargan ana ing Kristus Yesus. Efesus 1:5, 6.

Kasampurnaning pangenèpaning wacana saka Epesus iku yaiku wong loro saksi ing Wahyu pasal sewelas, kang sawisé ditangèkaké saka ing pati banjur kaangkat menyang swarga minangka panji—nanging uga supaya padha lenggah ana ing papan-papan kaswargan. Ing Papan Mahasuci, wong loro saksi iku makili kamanungsan ana ing ngarsané Gusti Allah piyambak, lan pambenerané supaya padha lenggah ana ing kono iku yaiku pratandha kang

saben wong duwé. Pratandha iku yaiku meterainé Gusti Allah, lan meterainé Gusti Allah iku nglambangaké yèn manungsa wis dadi satunggal karo kaallahan, lan meterai iku dilambangaké déning kasunyatan yèn Sang Panglipur, yaiku Sang Roh Suci, manggon ana ing sajroning Papan Mahasuci saka kodrat luhur ‘wong-wong mau’. Papan Mahasuci iku yaiku ruang dhamparé Gusti Allah, papan ing ngendi kaallahan lan kamanungsan kasawijèkaké, lan iku makili padalemaning manungsa kang kodrat luhuré nyakup sawijining Papan Mahasuci, ing ngendi kaallahan lan kamanungsan padha lenggah bebarengan.

Pangruwating “Panglipur” iku minangka panyegelan tumrap satus patang puluh papat éwu, lan iku nandhani sawijining owah-owahan ing sajarah kaslametan, awit ing wektu iku pasamuwan owah saka pasamuwan kang lumawan dadi pasamuwan kang menang. Ing wektu iku, iku owah saka gerakan Laodikia saka satus patang puluh papat éwu menyang gerakan Filadelfia saka satus patang puluh papat éwu. Ing wektu iku, iku owah saka pengalaman pasamuwan kapitu menyang pengalaman pasamuwan kaping nem, lan pasamuwan kaping nem iku para Millerit. Salah sawijining ciri kenabian saka pasamuwan kaping nem, yaiku Filadelfia, kaya dene kapenuhan déning gerakan Millerit, yaiku yèn iku ora tau dadi sawijining pasamuwan. Iku mung minangka sawijining gerakan nganti tekan taun 1856 nalika kaloroné Whites negesaké gerakan iku minangka Laodikia. Pitung taun sawisé iku pasamuwan légal dibentuk.

Owah-owahan kaslametan nalika ukum Minggu katipèkaké déning owah-owahan kaslametan nalika Pentakosta, kang nandhani pelantikané Kristus minangka Imam Agung.

“Pentakosta sing katumpahaké iku minangka pawartos saka Swarga yèn pengukuhan Juru Panebus wis kalaksanaan. Miturut prasetyané, Panjenengané wis ngutus Roh Suci saka swarga marang para pandherekipun minangka pratandha yèn Panjenengané, minangka imam lan ratu, wis nampani sakèhé panguwasa ing swarga lan ing bumi, lan minangka Sang Kang Kadhapurani ngungkuli umaté.” Para Rasul, 38.

Nalika udan pungkasan kaécèraké tanpa ukuran marang wong satus patang puluh papat éwu nalika hukum Minggu, iku bakal dadi “pawartosing Swarga” yèn pasamuwan kang isih perang wis rampung lan pasamuwan kang menang wis rawuh. Pentahbisan Kristus nalika Pentakosta ing pasucèn ing swarga, nggambaraké paminyakan wong satus patang puluh papat éwu nalika hukum Minggu.

Pancuran “Pentakosta” sing nandhani manawa Kristus iku Panjenengané kang Kainut makili panyalebetan Panjenengané ing upacara pelantikan ing swarga, nanging Panjenengané uga wus kainut nalika baptisané. Baptisané (9/11) tumuju marang Pentakosta (angger-angger Minggu) uga diwakili manèh telung setengah taun sawisé baptisané liwat seda-Né sing nyata, kakubur, lan wunguné manèh (riyaya woh kawitan). Mulané, 9/11 diwakili nalika baptisané lan uga nalika wunguné manèh. Wunguné manèh sing simbolis lan wunguné manèh sing harfiah nandhani wiwitaning loro garis kenabian sing saben-saben pungkasane ana ing Pentakosta. Kaloro sajarah iku diwiwiti kanthi wunguné pisungsung woh kawitan.

Nanging saiki Kristus wus kawungokaké saka ing antarane wong mati, lan dadi woh kawitan saka wong-wong kang wus padha tilem. Awit marga saka manungsa pati teka, marga saka manungsa uga tekané patangen saka wong mati. Amarga kaya ing Adam kabèh wong padha mati, mangkono uga ana ing Kristus kabèh bakal padha diuripaké. Nanging saben wong manut urutané dhéwé-dhéwé: Kristus woh kawitan; sawisé iku wong-wong kang kagungané Kristus nalika rawuhé. 1 Korinta 15:20–23.

Kristus iku pisungsung woh kapisan nalika wunguné saka ing pati, kang nandhani wiwitané “mangsa Pentakosta,” kang dipungkasi déning pisungsung woh kapisan ing Pentakosta. Wunguné Kristus iku gandum jelai, lan gandum iku wong-wong kang “sabanjuré” “dadi kagungané Kristus ing rawuhé.” Wong-wong kang “sabanjuré” tumrap wunguné Kristus iku “wong-wong kang dadi kagungané Kristus ing rawuhé,” mula makili panglumpukan pungkasaning jiwa-jiwa kang setya ing wekasaning jagad, kaya dene diwakili déning telung ewu jiwa kang kaplumpukaké ing Pentakosta.

Ayat punika ugi ngrembag bab kawungunipun malih kanthi tetimbangan pati. Pati wiwit saking Adam lan nempuh dhateng sadaya manungsa, nanging punika kalampahan “ing” “tatanan.” Ing kitab Para Rasul, Petrus nyerat bilih nalika kitab Yoel punika lajeng kalampahan, manungsa kedah nglajengaken dosanipun rumiyin dhateng pangadilan supados kasirnakaken, nalika wekdal kasarasan rawuh saking ngarsanipun Sang Panglipur. Kristus boten mirsani kitab-kitab pangadilan kanggé mbusak dosa ing wekdal punika, awit pangadilan taksih ngantos langkung saking wolulas atus taun malih ing tembe.

Rujukan marang “saben wong manut urutane dhewe” diwiwiti saka Adam, lan kanthi mangkono nemtokake pangadilan tumrap para mati wiwit saka Adam terus nganti tekan mangsané pangayoman rawuh. Nalika udan pungkasan rawuh, pangadilan mau ngalih saka para mati marang wong-wong kang isih urip. Sajeroning kurun wektu kang diwakili déning ayat iku (wiwit saka wunguné Kristus nganti Pentakosta), saka woh kawitan jelai nganti woh kawitan gandum, udan lagi tumurun sajroning pangadilan tumrap wong-wong urip, lan nalika udan tumurun, pekabaran kang diwakili déning udan iku misahake gandum saka ilalang. Ing wektu angger-angger dina Minggu, kang yaiku Pentakosta, gandum wis ora campur manèh karo ilalang, lan pisungsung woh kawitan gandum kang awujud loro roti unjal-unjalan diangkat munggah. Proses panyucekan wiwit saka 9/11 nganti tekan angger-angger dina Minggu uga diwakili ing Maleakhi telu nalika Utusan Prajanjian nyucekake lan uga ngresiki para wong Lewi, lan Panjenengané nindakaké iku lumantar “geni.” “Geni” iku pralambang sawijining pekabaran kaya kang diwakili déning ilat-ilat geni ing dina Pentakosta. Ing sajarah kang lagi diprembakakake iki, pamisahan antarane rong golongan kang ngasilake sèket papat ewu kaping pindho, yaiku satus patang puluh papat ewu, kang dadi loro roti unjal-unjalan kang diwakili déning woh kawitan Pentakosta, kudu dipanggang temenan, awit wong-wong iku dadi siji-sijiné pisungsung kang ngemu pralambang dosa.

Roti ombak loro iku ana raginé, lan ragi iku minangka pralambanging dosa. Ragi mau katumpes ana ing geni panggangan, kaya kang dipralambangaké déning geni panyaring saka

Utusaning Prajanjian. Nabi Yesaya ing pasal kaping selikur mratélakaké sawijining pasulayan kang diwiwiti ing 9/11, kang déning dhèwèké kasebut “dina angin saka wetan.” Pérangan iku mulangaké yèn lumantar pasulayan mau dosa-dosané Israèl kaèstu. “Pasulayan” iku ana ing antarané pituduh udan pungkasan kang sajati lan kabèh pituduh udan pungkasan palsu liyané kang ana. Pituduh iku “geni,” lan “geni” iku kang dipigunakaké déning Utusaning Prajanjian kanggo nyucèkaké lan ngresiki. Pasulayan ngenani pituduh udan pungkasan mbusak ragi saka pisungsung gandum woh kapisan Pentakosta kang diangkat munggah nalika angger-angger dina Minggu. Wong satus patang puluh papat ewu iku pisungsung gandum woh kapisan Pentakosta, kang ngalahaké marga saka pambener déning rahé lan panyucekaning paseksèné; awit sanadyan Sabda iku kang nyucekaké, nanging mung nindakaké mangkono nalika sabda iku kaaturaké minangka sawijining pituduh. Panyajèn saka pituduh iku ndadèkaké wong satus patang puluh papat ewu bisa urip, lan panyajèn saka pituduh udan pungkasan palsu nuwuhaké pati.

Lan wong-wong mau ngalahaké dhèwèké marga saka getihé Sang Cempéné Allah, lan marga saka tembung paseksèné wong-wong mau; lan wong-wong mau ora nresnani nyawané nganti tekan pati. Wahyu 12:11.

Sang satus patang puluh papat ewu ngetutaké Kristus ana ing kamenangan ngungkuli kaya Panjenengané wus ngungkuli, amarga kanthi profetik wong-wong mau ngetutaké Kristus.

Iki wong-wong sing ora karesikané dinodhai déning para wanita; awit wong-wong mau prawan. Iki wong-wong sing ndhèrèk Sang Cempé ing pundi waé Panjenengané tindak. Wong-wong iki wis ditebus saka ing antarané manungsa, dadi woh kawitan kagem Gusti Allah lan kagem Sang Cempé. Wahyu 14:4.

Ing ayat papat saka Wahyu patbelas iki, satus patang puluh papat ewu iku diidentifikasi minangka “buah kawitan.” Wong-wong mau uga diidentifikasi minangka “prawan,” lan ilham wis ngandhani kita manawa pasemon bab sepuluh prawan ing Matius selikur gangsal nggambarake pengalaman umat Advent. Ora mung “prawan,” nanging uga ora “kacemaran déning wong wadon,” amarga proses pangujian lan pamisahan sing ngasilake satus patang puluh papat ewu iku ngasilake sawijining pamedhan antarane satus patang puluh papat ewu lan “kabèh” agama-agama palsu. “Iki” ngetutaké Sang Cempen menyang ngendi waé Panjenengané tindak, lan minangka pisungsung buah kawitan, wong-wong mau kudu ngetutaké Kristus ing pati-Né, panguburan-Né, lan wunguné saka ing pati.

Ing Wahyu pasal sewelas, ayat sewelas, loro seksi sing bakal diangkat minangka panji dhisik dipatèni, banjur sajroning telung dina setengah padha diuripaké manèh minangka pisungsung woh kawitan, kaya déné Kristus. Pisungsung woh kawitan sing wis ana lan kang iya iku Kristus, nyakup kawutahaké getihing prejanjian supaya nebus wong-wong sing wis dadi bangkrut marga saka sawijining pengalaman Laodikia. Ing satunggal ayat, (ayat papat) kabèh ringkesan cekak iki ngenani manéka garis pepadhang sunnat sing ana gegayutané karo wong satus patang puluh papat ewu dipratélakaké. Lan prakara iku dipratélakaké ing Wahyu 144 déning asta Palmoni, Sang Juru-Itung kang nggumunaké. Pangloroan ing Kitab Suci nglambangaké sajarah udan pungkasan, lan udan pungkasan iku minangka papan lan

wektu nalika Sang Panglipur kawutahaké marang umaté Allah.

Endah banget ana ing sadhuwure pagunungan iku sikilé wong kang nggawa kabar becik, kang ngumumaké katentreman; kang nggawa kabar kabecikan, kang ngumumaké karahayon; kang ngandika marang Sion: Gustimu jumeneng mrentah! Para panjaganmu bakal ngangkat swara; bebarengan padha surak-surak: awit padha bakal weruh pasuryan lawan pasuryan, nalika Pangeran ngirid bali Sion. Padha njeblugna kabungahan, padha nembang bebarengan, hé reruntuhané Yérusalèm: awit Pangeran wis nglipur umaté, Panjenengané wis nebus Yérusalèm. Pangeran wis mbabar lengen suci-Né ana ing ngarepé sakehing bangsa; lan sakèhé pucuking bumi bakal weruh karahayoning Allah kita. Padha lunga, padha lunga, metua saka ing kono, aja ndemèk barang najis; metua saka ing satengahé dheweke; padha sucinen awakmu, kowé kang nggawa prabot-praboté Pangeran. Yesaya 52:7-11.

Sion H6726 iku padha karo H6725, kang ateges “rasa kanyatan kang cetha; sawijining tugu monumental utawa pilar panuntun: – pratandha, gelar, tenger dalan.” Sion iku lambang panji saka wong satus patang puluh papat ewu, lan ing pethikan iku wong-wong mau wis nampani udan pungkasan, awit padha wis ngumumaké lan ngaturaké kabar becik bab katentreman. Kang padha cethané karo kasunyatan iku, wong-wong mau padha ndeleng “pasuryan lawan pasuryan,” kang nglambangaké para sakabat ing Pentekosta, amarga sepuluh dina sadurungé Pentekosta nglambangaké sawijining mangsa panyawijèn. Pangéran “sampun,” (nglambangaké wekdal kapungkur) wis ngrampungaké telung prakara tumrap wong-wong kang nggawa kabar becik. Panjenengané sampun “nglipur umaté,” “nèbus Yerusalem,” lan “nglairaké lengen suci-Nya ana ing ngarepé sakehing bangsa.”

Panjenengané “nglipur” umaté nalika 9/11, minangka pratandha wiwitaning sawijining proses panggodhahan miturut Maleakhi pasal telu, kang pungkasané tekan ing angger-angger Minggu nalika Panjenengané ngangkat panji pisungsung woh kapisan, kaya kang kawejahana ing tembung “nyingkap lengené kang suci ana ing ngarsané sakehing bangsa.” Panjenengané nglipur, nebus, lan ngangkat munggah wong satus patang puluh papat ewu. Ing 9/11 Panjenengané nglipur lan miwiti proses panyucek, ing kono Panjenengané nebus umaté banjur ngangkat wong-wong mau dadi panji, utawa kaya kang diandika déning Maleakhi, “pisungsungé Yehuda lan Yerusalem bakal ndadosaké renaning panggalih” “kaya ing jaman biyèn.”

Panjenengané bakal lenggah kaya wong kang nglebur lan nyucekaké salaka; Panjenengané bakal nyucekaké para putrané Lewi, lan ngresiki wong-wong mau kaya emas lan salaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran kalawan kabeneran. Sawisé mangkono, pisungsungé Yehuda lan Yerusalem bakal dadi renaning Pangéran, kaya ing jaman kuna lan kaya ing taun-taun biyèn. Maleakhi 3:3, 4.

Kita badhé ngantosaken pungkasaning pertimbangan kita bab “ngantos pinten dangu” ing artikel salajengipun.

“Ing tangané ana garuné, lan Panjenengané bakal ngresiki tenan papan panggilingané, sarta nglumpukaké gandumé menyang lumbung.’ Matius 3:12. Iki minangka salah siji saka wektu panyucèn. Lumantar pangandikaning kayektèn, damèn iku lagi dipisahaké saka gandum. Amarga banget gumunggung lan rumangsa bener dhéwé nganti ora gelem nampani panyaruwe, banget tresna marang donya nganti ora gelem nampa urip andhap-asor, akèh wong banjur nyingkur saka Gusti Yésus. Akèh wong isih nindakaké bab kang padha nganti saiki. Jiwa-jiwa diuji ing dina iki kaya para sakabat iku diuji ana ing papan pangibadah ing Kapernaum. Nalika kayektèn digawa tekan ing manah, wong-wong mau weruh manawa uripé ora salaras karo kersané Allah. Wong-wong mau weruh preluné owah-owahan kang sakabèhé ana ing dhiriné; nanging wong-wong mau ora gelem nanggung pakaryan kang mbutuhake panyélakan marang dhiri. Mulané wong-wong mau nesu nalika dosa-dosané kababar. Wong-wong mau banjur lunga kanthi rasa kaganggu, kaya para sakabat nalika ninggalaké Gusti Yésus, karo sesambat, ‘Pangandika iki angel; sapa kang bisa ngrungokaké?’” *The Desire of Ages*, 392.